Коли до мене підійшли однокласники й попрохали 15 копійок на подарунок Антону Стрижаку з нагоди його дня народження, я категорично заявив:

— Не дам! Ні копійки!

— Чому? — цікавляться здивовано, переглянувшись.

— Просто так, із принципу.

— Жаднюга! — прошипіли за спиною.

Це мене образило. Аж серце защеміло. Так погано подумати про мене, прекрасну людину й хорошого учня. Вирішив пояснити.

— Мені не жаль, заявляю.— От коли б, приміром, у нашого іменинника згорів піджак, я б із задоволенням дав йому цілого карбованця, зекономленого на пиріжках. Чи, приміром, такий випадок. Знайшовся добрий чоловік, який би викрав мопед "Верховина" у нашого старости класу Конюшенка. Цілих п'ять карбованців відірвав би від серця. Мені не жаль. Беріть. Ну, що, є бажаючі? Отож-бо й воно. Мовчите! Хороші гроші заплатив би за двійки у журналі відмінників Галстученка, Пончикова, Сидоренка... Самі тепер бачите, що грошей мені не жаль.

— Так ти даси 15 копійок чи ні? — доскіпуються.

— Навіщо?

— Іменини.

— Не дам. Просто так, із принципу. От коли під час святкування в іменинника загориться квартира й усе піде прахом, тоді жду. А так... Я принциповий!